



TÂM SỰ NGƯỜI LỚN TUỔI

Tôi năm nay đã 65 tuổi rồi, chỉ còn vài tháng nữa là bước vào tuổi 66. Ai rồi cũng vậy, tuổi đời càng chồng chất, thì sức vóc càng lúc càng hao gầy - yếu đi, và trí tuệ cũng theo đó mà suy kém giảm dần, không còn nhạy bén như thuở nào nữa, sức phấn đấu cũng tùy theo đó mà suy giảm trầm trọng. Bằng chứng là những hoạt động của tôi mấy lúc gần đây, đâu còn nhanh nhẹn như trước đây được nữa. Lắm lúc vì tuổi cao sức yếu, tôi

đã buông xuôi tất cả. Hay vì sĩ diện, mà tôi đã cố gắng để làm, nhiều lúc tôi cứ ngỡ rằng, tôi đã làm việc rất nhiều - rất cật lực. Nhưng thực chất, thì lực bất tòng tâm, công việc cứ ngất ngư - cứ chững lại, giải quyết không đâu đến đâu được cả. Đôi lúc gặp phải chướng duyên, tôi đã chùn lòng - run tay - co quắp - tránh né - đùn đẩy, mà không dám đối mặt với thực tại, làm mất lòng tin của thế hệ đàn em. Bế tắc trước sự bất phục của người khác, tôi võ đoán - kể cả - nóng nảy lẫn lướt, làm ảnh hưởng đến thân giáo. Nhiều lúc tôi thể hiện là tôi còn quá đủ trí tuệ, hoênh hoang với nhiều lý thuyết dạy đời, nhưng mỗi lời nói giông dài được thốt ra đều rỗng toếch, làm ngán ngẩm người nghe, không mang lại lợi ích thiết thực.

Tôi không thể ỷ mình là tuổi cao - là cấp lớn rồi ganh tỵ với tuổi trẻ, vùi dập tài năng, vô tình làm một viên đá lăn quay giữa đường, cản trở lối đi, làm chậm bước phát triển của tổ chức - làm cản trở bước tiến của tuổi trẻ. Trong khi đó, xã hội thì càng lúc càng tiến triển - vươn tới vô cùng. Để bắt kịp với thời đại, phải cần nhiều ở sức vóc năng động hơn, có đủ tay nghề chuyên năng tinh xảo - nhạy bén hơn, mới đủ năng lực ứng xử kịp thời trong thời đại tên lửa này, chứ lớn tuổi rồi, chậm lụt như tôi, thì chỉ có làm thêm trì trệ.

Chẳng lẽ tôi cứ mãi ngờ nghếch - tự ru ngủ - tự thôi miên chính mình, khư khư ôm lấy chiếc ghế chong chênh, phó mặc cho con thuyền vô định, thì tôi có tội với lịch sử biết bao !

Tôi viết lên những dòng này là muốn cảnh tỉnh chính tôi, là phải biết nhìn thẳng vào sự thật, phải biết toàn tâm toàn ý, ròng rả thấp đuốc đi tìm người kế tục, thay mình tiếp tục làm nên sự nghiệp truyền đăng. Không

thể còn có cái suy nghĩ thiển cận, chỉ có ta mới là trung tâm vũ trụ, mà phải thấy ra rằng, chung quanh ta còn có biết bao tài năng vượt trội. Và nhắc nhở với tuổi trẻ hôm nay, là phải thấy rõ sứ mệnh trọng đại, các anh các chị không còn thời gian để bàng quan hay ỷ lại, mà phải tự thân rèn luyện - phấn đấu để đủ sức gánh vác trọng trách, đang kỳ vọng đặt trên đôi vai trẻ trung của các anh các chị thế hệ trẻ hôm nay !

Lam Nhã Thảo Am, 20/7/2015.



Phan Văn Huy Tâm